

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **A. R.**, zastoupena: Mgr. Olenou Rizak, advokátkou, se sídlem Praha 10, 28. pluku 128/12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci žádosti o zaměstnaneckou kartu,

t a k t o :

- I. **Řízení se z a s t a v u j e .**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 14.600,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Oleny Rizak, advokátky.**
- III. **Žalobkyni se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Oleny Rizak, advokátky.**
- IV. **Zástupkyně Mgr. Olena Rizak se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělila soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala vydání rozsudku, jímž by soud uložil žalovanému povinnost vydat ve lhůtě 3 dnů rozhodnutí o její žádosti o zaměstnaneckou kartu.

Žalobkyně uvedla, že dne 13. 12. 2016 podala žádost o zaměstnaneckou kartu a dne 25. 1. 2017 odstranila nedostatky žádosti. O žádosti žalobkyně byl žalovaný povinen rozhodnout do šedesáti dnů ode dne podání žádosti, resp. ode dne odstranění nedostatků žádosti dle § 169 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Jelikož zákonem stanovená lhůta marně uplynula, žalobkyně podala Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) návrh na provedení opatření proti nečinnosti, čímž vyčerpala prostředky, které procesní předpis k ochraně proti nečinnosti stanoví. Komise v reakci na návrh žalobkyně vydala opatření proti nečinnosti, ve kterém

přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 30 dnů od doručení předmětného opatření. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevydal rozhodnutí ani ve třicetidenní lhůtě stanovené Komisí, je nečinný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobní námitky, neboť o žádosti žalobkyně již rozhodl, když vydal dne 21. 6. 2017 předkládací zprávu č.j. OAM-3391-17/ZM-2017, ve které navrhl vydat žalobkyni zaměstnaneckou kartu dle § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný shrnul, že konal ve věci nezbytné úkony ke zjištění skutečného stavu věci a že o žádosti žalobkyně rozhodl. Poukázal na to, že na délku řízení měl vliv i postoj žalobkyně. Žalovaný považoval žalobu za bezpředmětnou.

V replice ze dne 19. 7. 2017 žalobkyně namítla, že žalovaný ve věci nerozhodl, neboť jí zaměstnanecká karta dosud vydána nebyla. Předkládací zpráva ze dne 21. 6. 2017 dle žalobkyně pouze uvádí informace o proběhnuvším interním schvalovacím procesu a vyzývá k úkonům předcházejícím vydání zaměstnanecké karty. Zdůraznila, že nezbytné úkony ke zjištění skutkového stavu měl žalovaný provádět v zákonem, resp. Komisí stanovené lhůtě.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 1. 8. 2017 setrval na svém stanovisku v dané věci a poukázal na skutečnost, že žalobkyně si na den 14. 8. 2017 domluvila sejmутí biometrických údajů, a proto si musí být vědoma toho, že jí zaměstnanecká karta byla přiznána.

Žalobkyně ve vyjádření ze dne 4. 8. 2017 setrvala na svém stanovisku, že rozhodnutí v dané věci, resp. zaměstnanecká karta, nebylo dosud vydáno.

Podáním ze dne 31. 10. 2017 vzala žalobkyně žalobu v celém rozsahu zpět, neboť žalovaný dne 14. 8. 2017 vydal rozhodnutí o udělení zaměstnanecké karty a dne 23. 8. 2017 si žalobkyně zaměstnaneckou kartu vyzvedla. Zároveň požadovala úhradu nákladů řízení, jelikož žalobou požadované rozhodnutí bylo vydáno až po podání žaloby, žalovaný tak byl nečinný a ke zpětvzetí žaloby došlo právě pro pozdější chování žalovaného.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

V dané věci vzala žalobkyně podáním ze dne 31. 10. 2017 žalobu v celém rozsahu zpět, proto soud řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Při rozhodování o nákladech řízení vzal soud v úvahu pravidla stanovená v § 60 odst. 3 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud žalobkyně žalobou opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobkyně proto svou žalobu vezme zpět, má právo na náhradu nákladů soudního řízení. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobkyně před podáním správní žaloby využila všechny možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

V této věci soud z písemností obsažených ve správním spise zjistil, že žalobkyně podala dne 13. 12. 2016 žádost o zaměstnaneckou kartu.

Žalovaný dne 21. 6. 2017 vydal Předkládací zprávu k vydání povolení k dlouhodobému pobytu pod č.j. OAM-3391-17/ZM-2017. Dne 14. 8. 2017 vydal žalovaný Potvrzení o splnění podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnanecké karty č.j. OAM-03391/ZM-2017, dle kterého žalobkyně splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců. Dne 23. 8. 2017 si žalobkyně zaměstnaneckou kartu převzala.

Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 26. 4. 2017, č.j. MV-49210-3/SO-2017, přikázala dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu žalovanému, aby do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území České republiky vedené pod sp. zn. OAM-03391-ZM-2017. Předmětné opatření proti nečinnosti bylo zaevidováno ve správním spise žalovaného dne 27. 4. 2017.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41, soud nehodnotil průběh celého správního řízení, nýbrž pouze postup žalovaného po vydání opatření proti nečinnosti Komisí dne 26. 4. 2017.

V Předkládací zprávě k vydání povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 21. 6. 2017 žalovaný popsal průběh řízení a zjištěné skutečnosti a uvedl, že navrhuje žalobkyni vydat zaměstnaneckou kartu za podmínky, že žalobkyně poskytne žalovanému součinnost a že do okamžiku předání zaměstnanecké karty nebude zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti nebo zastavení řízení. Předkládací zprávu ze dne 21. 6. 2017 však nelze považovat za vydání rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu. Vydáním rozhodnutí se v řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu totiž rozumí až převzetí průkazu o povolení k pobytu cizincem (srov. § 169 odst. 10 písm. a) ve spojení s § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nadto přestože byla ve věci žádosti žalobkyně vydána předkládací zpráva navrhuující udělení zaměstnanecké karty, řízení o žádosti nemuselo pro žalobkyni skončit pozitivně, neboť mohly být do předání zaměstnanecké karty zjištěny skutečnosti vedoucí k zamítnutí její žádosti nebo zastavení řízení o ní.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně po lhůtě stanovené mu Komisí k vydání rozhodnutí, neboť opatření proti nečinnosti bylo vydáno dne 26. 4. 2017. Žalovaný až dne 21. 6. 2017 vydal Předkládací zprávu k vydání povolení k dlouhodobému pobytu a dne 23. 8. 2017 si žalobkyně převzala zaměstnaneckou kartu, čímž došlo k vydání rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně ze dne 13. 12. 2016.

Na posouzení věci soudem nemění nic ani skutečnost, že žalovaný prováděl v řízení úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci. Soud nepopírá, že žalovaný jakožto správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci a za tímto účelem činit jednotlivé úkony ve věci, na druhou stranu si musí počínat takovým způsobem, aby dodržel lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí ve věci zákonem, případně nadřízeným správním orgánem. Taktéž obrana žalovaného spočívající v tvrzení, že na délku řízení měl vliv i postoj žalobkyně zůstává pouze v obecné rovině, když soud ze správního spisu takovéto skutečnosti nenalezl.

Soud dále konstatuje, že žalobkyně vyčerpala všechny prostředky, které jí procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podala Komisi jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu návrh na provedení opatření podle § 80 správního řádu. Komise v reakci na návrh žalobkyně učinila opatření proti nečinnosti a stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí. Jelikož lhůta proběhla marně, žalobkyni nezbylo nic jiného než podat správní žalobu.

Soud shrnuje, že žalovaný byl v době podání žaloby nečinný a žalobkyně bezvýsledně vyčerpala všechny prostředky, které jí právní řád poskytuje, když podala návrh na provedení opatření proti nečinnosti Komisi. Žalobkyně by tedy byla se svou žalobou úspěšná, a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Soud jí proto dle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč (zbývající část poplatku ve výši 1.000,- Kč soud žalobkyni vrátil výrokem III. tohoto usnesení) a náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 20. 7. 2017 a zpětvzetí žaloby ze dne 31. 10. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 4 x 3.100,- Kč, a čtyři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 4 x 300,- Kč. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení za vyjádření ze dne 4. 8. 2017, neboť v něm žalobkyně pouze zopakovala argumentaci předloženou v žalobě a ve vyjádření ze dne 20. 7. 2017. Právní zástupkyně zároveň není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 14.600,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Oleny Rizak, advokátky.

O vrácení soudního poplatku ve výši 1 000,- Kč, soud rozhodl podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění rozhodném, dle kterého „soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním“. Žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, soud jí proto vrátil částku 1 000,- Kč. Zároveň soud vyzval právní zástupkyni žalobkyně k poskytnutí součinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.